

sai erősebben kötődnek a szülőföld hangulataihoz, a népi hagyományhoz, s e hagyomány folytatóihoz. Király László versben és prózában, Farkas Árpád versben és lírai publicisztikában tudja nem csupán nemzedékét, hanem nemzetiségét is képviselni. (*Jegenyekőr*, 1971; *Alagutak a hóban*, 1979; *Asszonyidő*, 1983).

A romániai magyar irodalom legutóbbi, irányváltást, de legalábbis szemléleti megújulást jelentő kísérlete a filozófus-esszéíró Bretter György és tanítványai tevékenységéhez fűződik. A tanítványok közül Egyed Péter az, aki a tanulmányírás, a tudományos (és publicisztikai) tevékenység mellett mint költő és prózaíró is jelen van az irodalomban. Ezzel a vonulattal őriz szellemi kapcsolatot Balla Zsófia költészete is. Ugyancsak a századvég egyre bonyolultabb viszonyrendszerét igyekszik megfejteni a verset és prózát sokszor el sem különítő, szövegeket író Szócs Géza. Markó Béla számára a vers sokkal inkább formaprobléma is; szonettjei alkalmasnak bizonyulnak nagy horderejű témák felvállalására.

A nyolcvanas évek az exodus korszakának bizonyultak a romániai magyar irodalomban. Idősek, középkorú és fiatal írók tömegesen távoztak Erdélyből. 1989 decemberéig, a rendszerváltozásig akkora vérvesztéséget szenvedett ez az irodalom, hogy a kitárulni látszó új intézményes lehetőségek kihasználása emiatt is akadályokba ütközik. A kérdések azonban ma másként vetődnek fel, minthogy megnyílt a közlési lehetőség a Romániában élők számára az országhatárokon túl és fordítva: bármelyik magyar író jelen lehet a kolozsvári, marosvásárhelyi, sepsiszentgyörgyi, nagyváradi vagy bukaresti magyar lapokban, s akár az itt kiadott könyvek szerzői közt. Ilyenformán ismét bonyolultabbá válik külön (elkülönített) erdélyi magyar irodalomról beszélni. Mindenesetre, ma is vannak itt élő-alkotó tehetséges erdélyi fiatalok, akik vers- és prózaköteteikkel bizonyítják, hogy a forrás nem apad el. Visky András és Kovács András Ferenc a lírában, Láng Zsolt a prózában már több mint ígéret.

